

се оказва или безсилно, или пъкъ не иска да се ползва съ властта, която има. Нѣма ни поредица, ни обезпеченностъ, колкото за хората, толкова и за имуществата. Даже тамъ, гдѣ-то минава желѣзницата, боятъ се да не бждатъ изклани на двѣста стѣпки отъ станциитѣ. Задъ градскитѣ врати живота на човѣка вече е въ опасностъ. Търговцитѣ не се рѣшаватъ да пътуватъ другояче, освѣнъ придружени съ много жандари, и често, при всичко че иматъ стража, или при нейното съдѣйствие, — взематъ ги въ плѣнъ, отнематъ имъ паритѣ или ги убиватъ. Всѣкий день, нѣкой отъ раята бива закланъ отъ албанскитѣ или турскитѣ бееве, които изнасилватъ женитѣ, горятъ селата или ги облагатъ съ голѣми откупи, и нѣма никакво срдство да се подбуди турската власть или къмъ защита, или къмъ наказание. И всичко това произлѣзва прѣдъ очитѣ на освободенитѣ и треперящи отъ негодование българи“ (On Bulgarian Affairs, стр. 80). Артуръ Евансъ, който неотдавно е посѣтилъ Македония, рисува такава сжщо печална и написана отъ натура картина на тая несчастна страна.

Маркизь Nutly, като дава отчетъ за своитѣ впечатлѣния въ врѣме на пътешествието си по истокъ, говори: „Азъ си съставихъ високо мнѣние за българитѣ. Възбуждението, което се е появило въ настоящата минута въ полза на съединяванетоъ България и Румелия, е неустранимо, тъй като властта на султана, отъ день на день, става все повече и повече призрачна. Желанието на българитѣ да съединятъ въ едно господарство различнитѣ области на Европейска Турция, населени отъ тѣхното племе, разбира се ще се осществи, и азъ мисля, че българитѣ нѣма да се забавятъ да завзематъ мѣсто въ първитѣ рѣдове (a leading position) между народитѣ на источна Европа“. (Fortnightly Review, 1 дек., 1884).

Елизе Реклю тъй сжщо прѣдсказва добра бждащностъ на българитѣ:

„Въ смѣсенитѣ цариградски коллегии, говори той, обикновенно българитѣ оказватъ най добри успѣхи. Това е важенъ признакъ за жизненностъ. Нека тѣ да продължаватъ тоя пътъ,